VEEL ONDEUGDEN EN WEINIG DEUGDEN

VEEL ONDEUGDEN EN WEINIG DEUGDEN
Italië, van dichtbij gezien

Onvoorspelbaar zijn heeft zijn voordelen, maar ook zijn blinde vlekken.
Die momenten waarop je wacht tot de helderheid vanzelf komt.
En ze komt ook.
Je moet alleen weten hoe je moet wachten.
Wat geen Italiaans talent is.
Geen project vooraf.
Geen planning.
Dat is werk dat is voorbehouden aan degenen die riant betaald worden om bedachtzaam over te komen, terwijl de echte gegevens vastzitten aan instinct en intuïtie.
Twee absolute waarden.
Nooit vergetend dat wij zonen zijn van bekwame vrouwen.
Vergeet dat nooit.
De Amerikanen noemen het work in progress, en ze zeggen het met gemak.
Wij Italianen hebben geen managementvisie.
Na tweeduizend jaar verdedigen we nog steeds onze posities.
Ruziënd over wie wat bezat, en nooit over wie werkelijk wat bezat.
En altijd de oude Romeinen aanroepend.
Bekwame bouwers van aquaducten en latrines.
Meesters van onderwerping, overheersing, wederrechtelijke toe-eigening, discriminatie.
Gehuld in eindeloos vermaak en orgie.
Veel ondeugden en weinig deugden.
Een volk dat de collega die tweeduizend jaar geleden aankwam met een woord en een boek aan een kruis heeft genageld.
Hij was niet gekomen om de komst van Bezos en Amazon aan te kondigen.
Hij was gekomen om te laten zien hoe je een onderneming bouwt en bezit over

de rug van iemand anders.
Tweeduizend jaar later staat de biechtstoel nog steeds in dezelfde ruimte.
De zonden zijn dezelfde.
Alleen over de penitentie is opnieuw onderhandeld.

Een volk dat alles verloor en overbleef met de openbare urinoirs, en een regering die regeert zoals men haastig bidt.
Ogen dicht.
Woorden uit het hoofd geleerd.
De geest al buiten de deur.
Wij vragen Washington om bescherming en noemen het soevereiniteit.
Wij vragen Brussel om geld en noemen het waardigheid.
Vervolgens gaan we ter communie met één hand nog in andermans zak.
De Kerk geeft tenminste toe dat zij dogma's heeft.
Onze politiek heeft dezelfde dogma's en noemt ze gezond verstand.
Beide vragen je te geloven zonder te controleren.
Slechts één van beide heeft het fatsoen om het geloof te noemen.
En er is een les die dit land nooit heeft geleerd, hoewel het eeuwenlang voor zijn altaren heeft gestaan.
Schijnbare onderwerping is de werkelijke verborgen verovering.
Zij is alleen leesbaar voor een man met lege zakken.
Terwijl het kapitaal zich aan de ene kant opstapelt, houdt aan de andere kant iemand precies vast wat zij kan bevatten, zoals een croupier een casinotafel bespeelt.
Het huis verheft nooit zijn stem.
Het huis wacht.
Wat nu juist het enige is waarvan we hebben vastgesteld dat wij het niet kunnen.
Italië.
Een land waar je komt voor een vakantie van twintig dagen, goed eet, en dan meteen weer vertrekt.
Want het is geen plek die ik aanraad.
Nando
© 2026 Ferdinando Frega — Nando the Scribe. Alle rechten voorbehouden.
Gillettenarrative.com